

Emili Gifin

TAMO GDE PRIPADAMO

Prevela
Sanja Stijović Mičković

■ Laguna ■

Naslov originala

Emily Giffin

WHERE WE BELONG

Copyright © 2012 by Emily Giffin, St. Martin's Press,
New York

*Posvećeno Nensi Lekroj Maler,
mojoj zauvek najboljoj prijateljici*

Translation copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Merijen

Znam šta kažu za tajne. Sve sam to čula. Da mogu da te proganjaju i da upravljaju tvojim postupcima. Da mogu da zatraju odnose i razdvoje porodice. Kažu i da na kraju samo istina oslobađa. Možda je zaista tako sa nekim ljudima i nekim istinama. Ali sam zaista verovala da sam ja izuzetak i nikada nikom živom nisam ni spomenula svoju gotovo dve decenije čuvanu tajnu. Ni najbližim prijateljima u situacijama kada sam bila najpijanija, niti mom dečku Piteru u našim najintimnijim trenucima. Moj otac o tome ništa nije znao – čak nisam pričala o tome ni sa majkom, jedinom osobom koja je bila uz mene kada se sve dogodilo, skoro kao da smo se prećutno zavetovale na ćutanje i krenule dalje. Nikada nisam zaboravila šta se dogodilo, ni na jedan jedini dan, ali sam čvrsto verovala da ponekad prošlost zaista može da ostane u prošlosti.

Trebalo je da budem pametnija. Trebalo je da imam na umu reči kojima je sve počelo te tako davne sparne noći: *Možeš da bežiš, ali ne možeš da se sakriješ.*

Ali te reči, ta noć, moja tajna, najdublje su mi potisnute u sećanje dok Piter i ja šetamo niz Ulicu Bliker posle lagane večere u *Lupi*, jednom od naših omiljenih restorana u gradu. Posle nekoliko završetaka i početaka, zima se izgleda zaista završila, a blago prolećno veče postalo je još toplije posle boce „barola“ koju je Piter naručio. To je jedna od mnogih stvari kojima se kod njega divim – njegov prefinjeni ukus u spoju sa čvrstim uverenjem da je život suviše kratak za obično vino. Za bilo šta obično. Previše je dobar i vredan da bi se reklo da je snob koji se kloni lenjih poznanika koji „ništa sami nisu postigli“. Ali je svakako elitista, pošto je uvek išao u prestižne škole i kretao se u krugovima moćnih ljudi. Ne osećam se neprijatno u tom svetu – ali sam oduvek životarila na njegovom rubu pre nego što me je Piter uveo u svoj vrtlog letelica, jahti i kuća za odmor u Nantuketu i Svetom Bartu.

„Ah! Napokon. Nema više lapavice na trotoarima“, kažem, srećna što mogu da obujem štikle i lagani kardigan posle meseci nošenja nezgrapnih gumenih čizama i preteških zimskih kaputa.

„Znam... *Quel soulagement**“, promrmlja Piter zagrlivši me. On je verovatno jedini čovek kome prolazi to razmišljanje na francuskom a da ne zvuči nepodnošljivo uobraženo, možda zato što je, kao sin francuske manekenke i američkog diplomate, veći deo detinjstva proveo u Parizu. Čak i nakon što se preselio u Sjedinjene Države, kada je imao dvanaest godina, kod kuće mu je bilo dozvoljeno da govori samo francuski, sa akcentom besprekornim kao što su i njegovi maniri.

Nasmešim se i zagnjurim obraz u njegova široka ramena dok me on ljubi i kaže: „Kuda sada, Šampione?“

* Franc.: Kakvo olakšanje. (Prim. prev.)

Ovaj nadimak je smislio pošto sam ga na našem trećem sastanku pobedila u izazovnoj igri skrebl, zatim udvostručila vođstvo pa to ponovila, sve vreme likujući. Nasmejala sam se i napravila fatalnu grešku rekavši mu da je „Šampion“ bilo ironično ime mog psa iz detinjstva, slepog čokoladno-smeđeg labradora koji je hramao, i tako zapečatila ovo ime iz milošte. Moje ime „Merijen“ brzo je počelo da se koristi samo u društvu, u intimnim trenucima strasti i našim retkim svađama.

„Desert?“, predlažem dok skrećemo iza ugla. Dvoumiemo se između *Magnolijinih* kapkejkova i *Rokovih* kanolija, ali zaključujemo da smo se prejeli i nastavljamo da hodamo u prijatnoj tišini, prolazeći pored kafića i barova i gomila zadovoljnih stanovnika Vilidža. A onda, ponesena vinom i vremenom i mirisom njegovog parfema, čujem sebe kako brbljam: „Šta misliš o braku?“

U trideset šestoj godini i posle skoro dve godine zabavljanja, po glavi mi se motalo to pitanje, inače glavna tema za razmatranje među mojim prijateljima. Ali te večeri prvi put sam direktno sa njim pokrenula tu temu i istog trena zažalila zbog nedostatka samokontrole i spremila se za nezadovoljavajući odgovor. Sasvim sigurno, raspoloženje se odmah promenilo i osetila sam kako mu se ruka oko mene stegla. Kažem sebi da to nije nužno loš znak; mogao bi samo da bude loše odabran trenutak. Čak mi pada na pamet da možda već ima prsten – i da njegova reakcija ima više veze s tim što sam mu pokvarila iznenađenje.

„Oh, zaboravi“, kažem kroz piskav, usiljen smeh, što situaciju samo čini nezgodnijom. To je kao da pokušavate da poreknete da ste rekli „Volim te“ ili da poništite vezu za jednu noć. Prosto je nemoguće.

„Šampione“, kaže, a zatim ćuti nekoliko trenutaka. „Tako nam je dobro zajedno.“

Osecaj je divan, čak i obećava, ali nije ni blizu odgovora – i ne mogu da odolim da mu ne kažem nešto slično. „A *tooo* znači... šta tačno? *Status quo* zauvek? Hajdemo večeras u gradsku većnicu? Ili nešto između?“ Moj ton je razigran i Piter koristi priliku da ublaži napetost.

„Možda bi ipak trebalo da uzmemo kapkejkove“, kaže.

Ne smejem se, vizija smaragdno brušenog dijamanta ušuškano u jednu od njegovih italijanskih mokasina počinje da bleedi.

„Šalim se“, kaže, privlačeći me čvršće uz sebe. „Ponovi pitanje.“

„Brak. Mi. Šta ti misliš?“, kažem. „Da li ti ikada... padne na pamet?“

„Da. Naravno da mi padne...“

Osećam da sledi „ali“ kao što možete da osetite kišu na licu nakon zaglušujućeg udara groma. I zaista, on završava rečenicu: „Ali tek sam se razveo.“ Još jedan neobavezujući odgovor koji to nije.

„Tačno“, kažem, osećajući se poraženom dok on baca letimičan pogled ka zamračenom izlogu, naizgled oduševljen izloženim priborom za pisanje i *Monblanovim* naliveperima. Pamtim da mu kupim jedno, s obzirom na to da sam iscrpla skoro sve poklone koji mogu da se kupe nekome ko ima sve, a posebno nekome tako pedantnom kao što je Piter. Dugmad za manžetne, elektronske spravice, vikendi u rustičnim hotelima sa noćenjem i doručkom u Novoj Engleskoj. Čak i od lego kockica napravljena statua losa, koji je nezvanična maskota njegovog voljenog Dartmuta.

„Ali vaš brak je odavno završen. Ne živiš sa Robin već više od četiri godine“, kažem.

Ovu činjenicu često ističem, ali nikada u ovakvom kontekstu, već kada smo sa drugim parovima, za slučaj da u meni vide krivca – ljubavnicu koja je smotala i ukrala tuđeg muža. Za razliku od nekih mojih prijateljica, koje se izgleda specijalizuju za oženjene muškarce, nikada od čoveka sa burmom nisam prihvatila više od soka ili pića, kao što ni u vreme pre Pitera nisam tolerisala veze sumnjivih izgleda, razne igre, fobije od obavezivanja ili bilo koji drugi simptom sindroma Petra Pana, što je očigledno postalo epidemija, barem na Menhetnu. Delimično je to bilo zbog principa i samopoštovanja. Ali je to bila i stvar pragmatizma, života oblikovanog trideset i nešto godina. Tačno sam znala šta želim – *koga* hoću – i verovala sam da to mogu da ostvarim samo trudom i odlučnošću baš kao što sam uporno stvarala svoju celu karijeru na televiziji.

Taj put nije bio nimalo lak. Čim sam diplomirala na Njujorškoj filmskoj akademiji, preselila sam se u Los Anđeles i radila kao asistent nižeg ranga u produkciji *Nikelodeonove* tinejdžerske serije koja je bila kratkog veka. Posle osamnaest meseci tokom kojih sam pokušavala da popamtim porudžbine za ručak i ni jedne jedine reči napisane za šou, dobila sam posao pomoćnika scenariste za medicinski dramski serijal. Bio je to sjajan posao, jer sam mnogo naučila, ostvarila neverovatne kontakte i napredovala do glavnog scenariste, ali nisam imala nikakav život i bilo me je baš briga za šou. I tako, u jednom trenutku sam rešila da rizikujem i napustila sigurnost hit emisije. Vratila sam se u Njujork, u udoban stan sa baštom u Park sloupu. Račune sam plaćala tako što sam prodala dva-tri scenarija i radila kao slobodnjak za postojeće emisije. Omiljeno mesto za pisanje postao mi je *Egis*, mali bar u porodičnom vlasništvu, u kome se neprestano odigravala drama između četvorice braće, za koju su

u velikoj meri bile zaslužne njihove žene i njihova majka, imigrantkinja iz Irske. U jednom trenutku sam shvatila da odbacujem svoje druge projekte i skiciram njihove životne priče, dok iznenada nije bio rođen *Saut sekund strit* (preselila sam bar iz savremenog Bruklina u Filadelfiju sedamdesetih godina). Nije to bila neka tema da padneš u nesvest, kao što se izgleda danas traži na televiziji. Pripadala sam staroj školi i verovala sam da svojim pisanjem i autentičnim likovima mogu da stvorim ubedljiv svet – pre nego uz pomoć trikova. Moj agent je takođe verovao u mene i pošto je moju pilot-epizodu ubacio na sve veće mreže, usledilo je nadmetanje. Prihvatila sam ponudu za manje novca (ali i dalje dovoljno da se preselim na Menhetn) i više kreativne slobode. *I voilà*. Moj san se ostvario. Napokon sam postala izvršni producent. Komandant parade, glavna.

Onda, posle jedne žestoke godine, upoznala sam Pitera. Mnogo pre nego što sam ga srela, znala sam njegovo ime zavaljujući našoj branši i napisima u *Verajetiju*: Piter Stendiš, uvaženi televizijski direktor ukraden od druge mreže, budući spasitelj koji treba da preokrene naš sveukupan loš rejting i obnovi nam identitet. Kao novi generalni direktor, tehnički je moj šef, što prema mojim pravilima znači – neko s kim ne bi trebalo da se zabavljam. Međutim, onog jutra kada sam naletela na njega u *Starbaksu* u predvorju naše zgrade, dozvolila sam sebi izuzetak, smatrajući da mu nisam direktno potčinjena – u lancu komande između nas je stajao direktor programa. Osim toga, već sam bila znano ime. Moju seriju su smatrali skromnim hitom, što je veliki podvig za šou koji se emituje sredinom sezone, pa tako niko nije mogao da me optuži da ga koristim kako bih napredovala ili pokrenula karijeru koja je zapala u ćorsokak.

Naravno, u tom trenutku, dok sam stajala u redu iza njega, prisluškujući kako naručuje „dupli ekstra suvi kapučino“, ova priča bila je u domenu teorije. Nije imao burmu (to sam odmah primetila), ali se u njegovom stavu osećalo da je nedostupan kada sam ga lupnula po ramenu, predstavila se i kratko i profesionalno mu poževela dobrodošlicu. Znala sam koliko ima godina iz saopštenja za medije koje je i dalje bilo u mom inboks – četrdeset sedam – ali zbog tamne kose izgledao je mlađe nego što sam očekivala. Takođe je bio viši i širi nego što sam mislila i sve je bilo krupnije, uključujući i njegovu ruku koja je držala šolju ekstra suvog kapučina.

„Drago mi je što smo se upoznali, Merijen“, rekao je šarmantno i iskreno klimnuvši glavom, zastavši dok sam naručivala svoj dupli late. Čak je i sačekao da mi naprave kafu i za to vreme mi rekao da sam uradila sjajan posao u mojoj seriji. „Ima lep mali broj sledbenika, zar ne?“

Skromno sam klimnula glavom, pokušavajući da ne obraćam pažnju na njegovo elegantno skrojeno odelo i rupicu na glatko izbrijanoj, četvrtastoj bradi. „Da. Do sada smo imali sreće. Ali možemo se potruditi da povećamo našu publiku... Da li ste je nekada gledali?“

Bilo je hrabro postaviti direktno pitanje glavnom šefu. Odgovor mi je bio jasan po njegovom oklevanju i videla sam da razmišlja da li da mi prizna da nikada nije gledao moju seriju.

Bojažljivo je rekao istinu, a zatim dodao: „Ali gledaću večeras. Obećavam.“ Imala sam osećaj da je zaista čovek od reči – reputacija koju je stekao u poslu punom razvratnih, narcisoidnih prevaranata.

„Pa, bar znate da se emituje četvrtkom uveče“, kažem shvatajući da me preplavljuje talas privlačnosti i odjednom osetivši da nije u potpunosti jednostran. Mnogo je vremena

prošlo otkako sam osetila nešto slično hemiji prema nekome – barem prema nekome ko važi za tako poželjnog.

Sledećeg jutra, na moju radost, oboje smo se u *Starbaksu* ponovo pojavili u deset do osam ujutro i nisam mogla da se ne zapitam je li to uradio namerno, kao što ja jesam.

„Pa, šta mislite?“ pitala sam sa primesom stidljivosti – što mi nije bio uobičajeni stil, pogotovo na poslu. „Da li ste gledali?“

„Da. I dopala mi se“, izjavio je, naručujući isti napitak, ali ovog puta sa šlagom, čime je dokazao da ume da bude spontan. Ozarila sam se dok sam mu zahvaljivala.

„Koncizan stil pisanja. I sjajna gluma. Ta Anđela Rivers je zaista čudesna, zar ne?“ pitao je, misleći na našu crvenokosu, neobičnu, za uspeh predodređenu glavnu glumicu, koju su često poredili sa Lusil Bol. Prilkom kastinga sam donela neobičnu odluku i izabrala nju umesto već afirmisane zvezde, što je bila najbolja odluka koju sam ikada donela kao producent.

„Da“, rekla sam. „Već vidim da će dobiti nagradu *Emi*.“

Klimnuo je glavom kao da se slaže. „Oh, i uzgred“, rekao je sa nežnim osmehom u očima. „Ne samo da sam gledao sinoćnu epizodu već sam se vratio unazad i onlajn odgledao pilot-epizodu. I ostatak prve sezone. Tako da vama moram da zahvalim što sam sinoć spavao manje od četiri sata.“

Nasmejala sam se. „Popodnevni espresso“, rekla sam dok smo išli prema liftovima. „Čini čuda.“

Namignuo je i rekao: „Dobro zvuči. Oko pola pet?“

Srce mi je zalupalo kada sam klimnula glavom i počela da odbrojavam minute do četiri i trideset tog dana, i nekoliko nedelja nakon toga. To je postao naš ritual, iako smo se uvek pretvarali da smo se slučajno sreli.

Onda jednog dana, nakon što sam pomenula da volim šesire, od *Barnisa* je kurirskom poštom stigao paket. Unutra

je bila elegantna crna beretka od svilenog ripsa sa karticom na kojoj je pisalo: *Za Merijen, jedinu devojkicu za koju znam da bi umela ovo da nosi.*

Odmah sam ga pozvala na direktan telefon, oduševljena kada se lično javio.

„Hvala“, rekla sam.

„Nema na čemu“, odgovorio je, rekla bih, uz osmeh.

„Mnogo mi se dopada“, reko mu, sva ozarena.

„Šta kažeš na poruku? Je l' ono 'devojka' u redu? Dvoumio sam se između 'devojka' i 'žena.'“ Njegovo preispitivanje potvrdilo je da mu je stalo – i da bi mogao da bude ranjiv. Osetila sam da se zaljubljujem malo više.

„Sviđa mi se 'devojka' kada ti to kažeš“, reko mu. „A mnogo mi se dopada i beretka. Drago mi je da nije boje maline.“

„Ili iz prodavnice polovne odeće“, rekao je bezizražajno. „Mada bih veoma voleo da je vidim na tebi. A ako bude toplo...“

Nasmejala sam se, osećajući grč u stomaku i kako crvenim, pitajući se kada će me – ne da li će – pozvati da izađemo na zvaničan sastanak.

Tri dana kasnije, leteli smo kompanijinim avionom u Los Anđeles na dodelu nagrade *Emi*. Iako moja serija nije bila nominovana, o njoj se mnogo pričalo i nikada se u karijeri nisam osećala bolje. U međuvremenu, i Piter i ja smo postali tema razgovora, počele su da kruže neke glasine, sigurno kao reakcija na naše pauze za kafu. Ali na crvenom tepihu bili smo hladnokrvni, a još više nezainteresovani na zabavama, sve dok nijedno od nas više nije moglo da izdrži ni sekund duže, pa mi je poslao SMS poruku koju još čuvam u ajfonu: *Ta haljina je čarobna.*

Nasmešila sam se, zahvalna ne samo zato što sam preplatila haljinu *Alberte Fereti* već i zbog toga što sam se opredelila

za smaragdnozelenu umesto uobičajeno crne. Osećajući kako crvenim, okrenula sam se u njegovom pravcu kada je stigla druga poruka: *Iako bi mnogo bolje izgledala na podu.*

Pocrvenela sam i odmahнула glavom kada je poslao finalnu poruku: *Obećavam da neću pokušati da to saznam ako mi se pridružiš gore. Soba 732.*

Nije prošlo ni deset minuta a bili smo u njegovoj sobi, napokon sami, cereći se jedno drugom. Bila sam sigurna da će me odmah poljubiti, ali je bio uzdržan, čemu sam sve teže odolevala sa svakom sledećom čašom šampanjca. Za sat vremena, dok smo razgovarali o svemu – stanju u kome je televizija, našoj mreži, mojoj seriji, tračevima o glumcima, pa čak i većoj drami među rukovodiocima – bili smo sve pijaniji. Pričao mi je o svom trinaestogodišnjem sinu Ejdanu i svom razvodu koji je bio u toku. Uprkos činjenici da je u šali o svojoj bivšoj govorio kao o „tužiocu“, nije je predstavljao kao zlikovca, što je za mene bilo osveženje u odnosu na nekoliko onih koji su se razvodili, a sa kojima sam se viđala. Razgovarali smo o mestima na koja smo putovali, omiljenim hotelima i gradovima i kuda smo se nadali da ćemo jednog dana otići, kako bukvalno tako i u našim karijerama. Bili smo različiti u nekim stvarima – ja sam više volela Karibe ili tradicionalna urbana putovanja na mesta kao što su Rim i London, dok je on voleo egzotične avanture, pa je tako jednom pedalirao kroz Zlatni trougao na Tajlandu, drugi put je pešačio uz vulkan Pakaja u Gvatemali. Takođe je više rizikovao u poslu, što se naravno isplatilo, dok sam ja uglavnom izbegavala konflikte i volela da se držim nečega ako funkcioniše, makar i malo. Ipak, u suštini, imali smo zajednički senzibilitet – težnju ka izvrsnosti i nepristajanje na manje od toga, ljubav prema Njujorku i sve što ide uz njega, osećaj konzervativnosti i suštinsku filozofiju da svi treba da

žive i puste druge da žive, kakva god da su naša politička ili verska ubeđenja. On je bio zgodan, samouveren, inteligentan i pažljiv – nešto najbliže savršenstvu do kakvog bih ikada mogla da stignem.

Onda, dok su se na kalifornijskom nebu ukazale prve pruge zagasitoružičaste boje, uhvatio me je za ruku, povukao me na krilo i poljubio me kako niko nije već godina-ma. Nekoliko minuta kasnije rekli smo laku noć, a zatim se nasmejali i poželeli dobro jutro.

U roku od nekoliko nedelja već smo bili par, čak smo razgovarali i o tome da više ne želimo da viđamo druge. Jedne večeri, fotografisali su nas kako zajedno večeramo i u *Šestoj strani** je objavljena vest u slici pod naslovom: „Moćna ljubavna veza: generalni direktor televizije Piter Stendiš sa producentkinjom Merijen Koldvel.“ Dok su u velikom broju pristizali pozivi prijatelja i poznanika koji su videli novine, pretvarala sam se da me to u isto vreme nervira i da mi je zabavno, ali mi se potajno dopadalo, pa sam sačuvala isečke za našu buduću decu. Sve bi izgledalo previše dobro da bi bilo istinito samo da oduvek nisam verovala da ću moći – i da ću sigurno – pronaći nekoga kao što je on.

Ali možda je stvarno bilo previše dobro da bi bilo istinito, sad razmišljam, iskosa ga gledajući dok skrećemo za ugao držeći se za ruke. Možda smo zapali u ćorsokak. Možda smo dostigli maksimum. Možda sam, na kraju krajeva, ja jedna od onih devojaka, onih koje čekaju ili se mire sa situacijom – ili prave neku kombinaciju i jednog i drugog. U meni naviru razočaranje i prigušeni bes. Bes prema njemu, ali sam

* *Page Six Magazine* – Izdanje dnevnih novina „Njujork post“, koje se bavi vestima i tračevima o poznatim ličnostima, od januara 2009. izlazi četiri puta godišnje. (Prim. prev.)

više bila besna na sebe što se nisam suočila sa činjenicom da kada neko izbegava neku temu, to uglavnom čini s razlogom.

„Mislim da ću da idem kući“, kažem nakon dužeg ćutanja, u nadi da moja izjava neće biti shvaćena kao samosažaljenje ili manipulacija, dve karte koje nikada ne pobeđuju u vezama – naročito ne sa nekim kao što je Piter.

„Ma daj. Stvarno?“, pita Piter, sa primesom predaje u glasu u kome sam se nadala da ću čuti navaljivanje. Uvek se tako kontroliš, tako je odmeren, i mada mi se obično dopada ta osobina, sada me je nervirala. Naglo zastaje, okreće se i zagledan u mene hvata me za obe ruke.

„Da. Stvarno sam umorna“, lažem, povlačeći svoje ruke iz njegovih.

„Merijen. Nemoj to da radiš“, jedva da protestuje.

„Ništa ne radim, Pitere“, kažem. „Samo sam htela s tobom da razgovaram.“

„Dobro“, kaže, skoro kolutajući očima. „Hajde da razgovaramo.“

Gutam svoj sve manji ponos i osećajući se sićušno, kažem: „Dobro. Dakle... možeš li sebe da zamisliš ponovo u braku? Ili da imaš još jedno dete?“

On uzdiše, počinje da govori, zastaje, pa opet pokušava. „Ništa mi u životu ne nedostaje, ako je to ono što me pitaš. Imam Ejdana. Imam tebe. Imam svoj posao. Život je dobar. Zaista dobar. Ali ja te zaista volim, Merijen. *Obožavam* te. Ti to znaš.“

Očekujem više, misleći kako bi lako mogao da me zadovolji jednim neodređenim obećanjem: *Ne znam šta tačno mogu da zamislim, ali tebe vidim u svom životu. Ili: Želim da te usrećim. Ili čak: Ništa nije isključeno.* Nešto. Bilo šta.

Umesto toga, on me bespomoćno gleda u trenutku kada se pojavljuju dva taksija, jedan za drugim, slučajnost kojoj

pripisujem sve vrste značenja. Zaustavljam prvi i na silu se osmehujem stisnutih usana. „Prićaćemo sutra. Važi?“, kažem, pokušavajući da spasim ono što je ostalo od mog imidža snažne, nezavisne žene, pitajući se da li je to samo imidž.

On klimne glavom i cmokne me u obraz. Skliznem u taksii i zatvaram vrata, vodeći računa da ih ne zalupim, ali podjednako oprezna da ne susretnem njegov pogled dok se odvajamo od ivičnjaka i krećemo ka mom stanu na Aper ist sajdu.

Trideset minuta kasnije, presvukla sam se u svoju najstariju, najudobniju flanelsku pidžamu, samosažaljevajući se skroz-naskroz, kada mi zazvoni interfon.

Piter.

Srce mi preskače od sramnog, vrtoglavog olakšanja i skoro da trčim do predsoblja. Duboko udišem i pritiskam interfon da otvorim, zureći u vrata kao moj imenjaka Šampion dok čeka poštara. Pretpostavljam da ćemo se Piter i ja pomiriti, voditi ljubav, možda čak praviti planove. Ne trebaju mi prsten ni obećanje o bebi, reći ću, dokle god znam da misli isto što i ja. Da nas vidi zajedno u životu. Da ne može da nas zamisli razdvojene. Kažem sebi da to nije mirenje sa situacijom – suprotno je – to je ono što činite za ljubav.

Ali nekoliko sekundi kasnije, vidim da ispred mojih vrata nije Piter, već mlada devojkica oštih crta, uskog lica i male, špicaste brade. Vitka je, bleđa i gotovo lepa – barem mislim da će biti za nekoliko godina. Obučena je kao tipična tinejdžerka, sve do njenog prevelikog ranca i znaka mira na ogrlici, ali ima uzdržan stav, što mi govori da nije sledbenik tog stila.

„Zdravo“, kažem, pitajući se da li se izgubila ili ima pogrešnu adresu ili nešto prodaje. „Mogu li da ti pomognem?“

Nakašlje se, premešta težinu s jedne na drugu nogu i pita slabašnim, promuklim glasom: „Vi ste Merijen Koldvel?“

„Da“, kažem, iščekujući.

„Ja sam Kirbi Rouz“, napokon kaže, stavljajući dugu, prljavoplavu kosu iza ušiju, koje su malo veće ili, ako ništa drugo, pod nesrećnim uglom postavljene u odnosu na glavu, odlika koju suviše dobro poznajem, a onda spušta pogled na svoje pohabane crne čizme. Kada nam se oči ponovo sretnu, primetim njihovu karakterističnu boju – plavosive oivičene crnom – i u tom trenutku *tačno* znam ko je i zašto je došla.

„Jesi li?...“ Trudim se da završim rečenicu, ali ne mogu ni da udahnem ni da izdahnem, a kamoli da govorim.

Brada joj drhti dok klima glavom jedva primetno, onda briše dlanove o farmerke, iscepane na levom kolenu.

Stojim zaleđena, očekujući reči koje sam zamišljala i kojih sam se bojala, užasavala i o njima sanjala poslednjih osamnaest godina. Onda, baš dok mislim da će mi srce koje ludački lupa eksplodirati, napokon čujem da ih izgovara: „*Mislim da si ti moja majka.*“

 2

14. jul 1995.

Bio je to najtopliji dan zabeležen u istoriji Čikaga, živa je dostigla 41 stepen, a toplotni indeks je prelazio 50 stepeni, što je i danas rekord, gotovo dve decenije kasnije. Jedina tema razgovora bio je toplotni talas, koji je odneo sedam stotina pedeset života i tako postao glavna vest, veća od krize u razoružanju Irana, rata u Bosni i poslednjeg nastupa grupe *Grejtful ded* na stadionu *Soldžer fild* – barem na B96, mom jedinom izvoru vesti kada sam imala osamnaest godina.

Tog užarenog jutra, dok sam se izležavala pored našeg bazena u belom bikiniju koji sam naručila iz kataloga *Viktorijas sikret*, uključila sam emisiju *Kevin i Džo-Bo* i slušala njihovo šegačenje na račun vrućine zbog koje se ljudi čudno ponašaju: zaljubljuju se, izvršavaju zločine, trče ulicama nagi. Očigledno je bilo da se šale, onako kako to rade di-džejevi, ali kad se osvrnem na to, stvarno verujem da je temperatura bar delimično bila kriva za ono što se kasnije te noći desilo u kući moje najbolje drugarice Džejni. Da bi sve bilo drugačije u bilo koje drugo godišnje doba ili čak da je bio normalan letnji dan.

Bilo je, naravno, i drugih faktora, kao što je alkohol, dežurni krivac za svakoga, a naročito četiri čaše hladnog vina od jagode „buns farm“ koje sam popila na prazan stomak. Tome treba dodati i intenzitet emocija koje potiču od varljivog leta stišnjelog između završetka srednje škole i ostatka vašeg života, vrhunske dosade u vašem rodnom gradu i trunke loše sreće – ili dobre, u zavisnosti od toga koga pitate. I naravno, završni sastojak: sam Konrad Najt.

Konrad izbliza i u stvarnosti nije bio moj tip, ali je poprilično bio svačiji tip izdaleka i u fantaziji, a ja svakako nisam bila imuna na njegove zavodljive plavosive oči, tamnu kosu dugu taman koliko treba i jagodice koje je Džejni nazvala „epskim“ mnogo pre nego što je ova reč počela prekomerno da se koristi. Delovao je tajanstveno i pomalo opasno, što je bio imidž koji su neka deca pokušavala da neguju – ali je samo Konrad to postizao prirodno. Imao je tetovažu na podlaktici – pričalo se da su to inicijali njegove majke i datum saobraćajne nesreće u kojoj je poginula. Pušio je cigarete koje je sam zamotavao, vozio stari crni mustang i pevao u garažnom bendu u centru grada. Nekoliko devojaka sa lažnim ličnim kartama, koje su išle da ga gledaju, upoređivale su njegov glas sa glasom Edija Vedera i zaklinjale se da će jednog dana biti poznat. Njegov otac, penzionisani glumac, koji je igrao u televizijskoj sapunici koja se više nije emitovala i u reklami za lek protiv gorušice koja se i dalje prikazivala, povremeno se vraćao u Los Anđeles zbog audicija i odvodio Konrada sa sobom na duže vreme. Uprkos izostancima iz škole i ne baš dobrim ocenama, delovao je pametno i iskusno – ili bar kao da je duboko ravnodušan prema društvenom poretku srednje škole, što mu je davalo auru sofisticiranosti. Ukratko, nije bio ni nalik učtivim sportistima sa kojima sam izlazila u srednjoj školi – uostalom, nije bio

ni nalik meni – ali ne dramatično, kao da pripadamo dvema zaraćenim stranama, nego samo zbog toga što nam se putevi nikada nisu ukrstili. Povremeno smo se pozdravljali kada se sretnemo u hodniku, ali u stvari nismo razgovarali još od osnovne škole.

„Merijen Koldvel“, izjavio je Konrad kada sam naletela na njega u Džejninom dvorištu. Kada se pročulo da su joj roditelji van grada, bar polovina Glenkoa došla je na žurku. Delovao je bezizražajno, mada mi je nešto u njegovim očima govorilo da ćemo imati važan razgovor.

„Zdravo, Konrade“, rekla sam, samosvesno se njišući uz zvuke pesme *I Will Remember You* Sare Meklohlan koja je dopirala iz radio-kasetofona kroz prozor Džejnine spavaće sobe na spratu.

Delimično mi se osmehnuo, a onda, kao da nastavlja dugačak razgovor, izgovorio reči koje će mi odzvanjati u godinama koje slede. „Možeš da bežiš, ali ne možeš da se sakriješ.“

Dok je ispijao gutljaj iz konzerve 'doktor pepera', ispitivala sam njegov potiljak i udisala miris njegove kože – mešavinu kedra, soli i parfema *Eternity* Kelvina Klajna.

„Ko beži?“, rekla sam. „I šta ti radiš na ovakvoj žurci?“

I sad se namrštim kada se setim tog pitanja. Mogla sam da kažem i žurka sa „popularnim društvom“, kakve sam, oboje smo znali, stalno posećivala.

„Tražio sam te“, rekao je dok su mu oči sijale onoliko koliko to mogu svetle oči. Pogledala sam okolo, pretpostavljajući da se šali i očekujući njegove drugare iz grupe ili njegovu devojkicu kako se vraća iz toaleta. Nikada je nisam videla – išla je u drugu školu – ali ih je Džejni jednom prilikom videla

* Dr Pepper – gazirano bezalkoholno piće nastalo krajem 19. veka u Teksasu. (Prim. prev.)

zajedno u tržnom centru i rekla da je kopija Kejt Mos, sve do ciganskog topa, duge, cvetne suknje i anatomskih sandala.

„Pa, izgleda da si me našao.“ Nasmejala sam se, osećajući se smelije nego obično dok sam dodirivala njegovu podlakticu, baš na mestu gde su bili brojevi ispisani crnim mastilom, kao Brajevo pismo na njegovoj koži, shvativši da ne samo da je bio sam već i sasvim trezan.

„Pa, kako si?“ Bacio je pogled na goli zglob, tamo gde bi bio sat da ga je nosio. „Proteklih šest godina?“

„Šest godina?“, upitala sam, a onda ga podsetila da smo zajedno išli u školu od četvrtog razreda.

„Otkako smo poslednji put razgovarali“, rekao je provlačeći prste kroz kosu, talasastiju nego obično od vlage koja je bila toliko gusta da sam imala osećaj kao da gazimo vodu. „Mislim, stvarno razgovarali. Bili smo u autobusu i vraćali se sa izleta.“

„Iz Šeda“, rekla sam, klimajući glavom, prisećajući se putovanja do akvarijuma u šestom razredu – a posebno vožnje autobusom nazad do škole.

Konrad se nasmešio i za trenutak je nestao njegov pribran stav. Izgledao je kao da opet ima dvanaest godina, i to sam mu i rekla.

Široko se osmehnuo i rekao: „Dala si mi pola tvog 'tviksa' i rekla mi da želiš da budeš pomorski biolog.“

Nasmejala sam se i prevrnula očima. „Da... Više ne želim da budem pomorski biolog.“

„Znam“, rekao je. „Ideš na Mičigen, a zatim na filmsku akademiju, pa onda u El-Ej ili Njujork gde ćeš da uradiš velike stvari i postaneš poznata. Sledeća Nora Efron ili... dobro, to je jedina rediteljka koju znam.“

Iznenadeno sam ga gledala dok nije odao svoj očigledan izvor. „Godišnjak. Sećaš se? Planovi za budućnost?“ Pokazao je znake navoda u vazduhu, jasno ismevajući ovu tradiciju.

„Tačno“, rekla sam, misleći kako mora da je znao da sam proglašena za osobu koja će „najverovatnije uspeti“ – baš kao što sam ja znala da je on bio onaj sa „najlepšim očima“.

„A kakvi su tvoji planovi?“, pitala sam, a nešto mi je govorilo da je upitnik u godišnjaku ostavio prazan, dok se nisam setila njegovog odgovora u četiri reči: *Smatrajte da sam otišao*.

Pitala sam ga šta je time mislio, a on mi je rekao: „Samo da se gubim odavde. To je sve.“

„Znači ništa... određenije?“, pitala sam misleći, naravno, na koledž. Što se u mojoj glavi i u krugu mojih prijatelja prosto podrazumevalo.

„Ne“, rekao je, ispijajući i poslednju kap 'doktor pepera'. Zgužvao je limenku jednom rukom i bacio je u obližnju korpu. „Osim da te večeras poljubim. I verovatno i sutra uveče. I ako ne budeš pažljiva... možda čak i noć kasnije.“

Zadrhtala sam, iako mi je znoj curio niz leđa, i odlučila da mu to dopustim. Ili tačnije, priznala sam sebi da neću moći da kažem ne. Ali sam se pretvarala da u potpunosti vladam sobom, nameštajući svoj dugi, plavi konjski rep, jer je vlaga imala suprotan efekat na moju ravnu, sada opuštenu kosu. „A zašto bi to uradio?“, pitala sam, a srce mi je lupalo kad sam ga stidljivo pogledala.

„Zato što mi se sviđaš.“

Reč je bila prava dečja, ali ju je izgovorio tako da drugačije zvuči.

„Od kada?“, rekla sam dok mi je glas bio jači od kolena.

„Oduvek. Od prvog dana.“ Rekao je to hladno, kao da mi saopštava beznačajnu informaciju kao što je doba dana ili temperatura – koja je verovatno i dalje bila visoka jer spuštanje noći nije donelo olakšanje od zapare i vreline. Onda je izrecitovao spisak sećanja, odagnavši i najmanju sumnju u njegovu iskrenost, ako ne i u njegove motive: lokaciju mog

ormarića u poslednje četiri godine; ožiljak na mom levom kolenu koji je proučavao kad god sam u školu dolazila u suknji; ljubičastu haljinu koju sam nosila na školskoj igranci, svilene cipele ofarbane da se slažu.

„Ne sećam se da si ikada išao na ples“, rekla sam, bez daha.

„Nisam“, odgovorio je, neprestano me gledajući. „Video sam fotografiju u ormariću onoga kako beše.“

Zurila sam u njega, sećajući se kako sam je zalepila u ormarić mog dečka, baš iznad dosadne fotografije Rebeke Romijn i Endži Everhart kako se izležavaju na plaži u časopisu *Sports illustrejtid*, izdanju sa kupaćim kostimima. „Tod“, rekla sam.

„Da. On“, rekao je kolutajući očima.

„Raskinuli smo“, izjavila sam.

„Znam. Bilo je vreme.“

„Šta je sa tvojom devojkom?“

„I mi smo raskinuli“, rekao je. „Kakva slučajnost.“

Prišao mi je još jedan korak i počeli smo lagano da plesmo uz pesmu Šade, njegova ruka na mojim leđima, njegov dah na mom uhu, upečatljiv miris trave koji je lebdeo i išao prema nama. Nekoliko minuta kasnije, naočigled mnogih, ušli smo unutra, ugnezdili se u ugao garniture od tvida u Džejninoj dnevnoj sobi, dok su svuda oko nas kružila znojjava tela. Duže od sat vremena sedeli smo zajedno, vodili lagani razgovor koji je ipak delovao teško. Između nas se osećao elektricitet, neko novo otkriće, ali i duboka prisnost – ona koja postoji kada sa nekim odrastate, susrećete se u istim hodnicima, dan za danom. Pitala sam se zašto nikada pre nismo ovako razgovarali – a opet sam tačno znala zašto.

„Hajde da nađemo neko mirnije mesto“, rekao je u jednom trenutku, nakon prvog zatišja u našem razgovoru.

Klimnula sam glavom i povelala ga u hodnik, pa uz stepenice, a onda niz hodnik do spavaće sobe Džejninih roditelja,

pored znaka koji je postavila, a na kome je pisalo: NE ULAZI!!! Više nismo govorili, oboje nervozni i napeti, dok smo zaključavali vrata, ljubili se, skidali odeću i onda se zavukli pod pokrivače na velikom bračnom krevetu sa baldahinom. U jednom trenutku spustio se na pod, pronašao svoje farmerke i izvukao novčanik iz zadnjeg džepa. Znala sam šta radi i pre nego što je, saplićući se u mraku, izvadio četvrtasto pakovanje od folije. Zatvorila sam oči, puštajući da se sve odvija, čekajući ga, želeći ga.

Šta se dalje desilo predvidljivo je, osim što nikada nije u potpunosti predvidljivo kada se tebi dešava, prvi put, nakon što si prethodno stotinu puta ranije rekla ne. Pomislila sam na sve one prilike u kojima sam sa Todom bila tako blizu, pokušavajući da sada odredim razliku, zaključivši da se sve svodi na želju koju nikada pre nisam osetila. Želju toliko jaku da sam je osećala kao potrebu.

„Da li si sigurna?“, pitao me, iako smo skoro prošli tačku bez povratka. Zagledala sam se u njegove oči, a onda u plafon, osećanja su mi stvarala vrtoglavicu, ventilator je zujao iznad nas, a ja pokušavala da donesem konačnu odluku dok je Konrad istrajno ležao na meni, disao, čekao.

U glavi mi je bila zbrka, moje misli nepovezane i zamagljene – a ipak i neverovatno jasne. Rekla sam sebi da postoji rizik, da bih mogla da zažalim ujutro, ako ne i ranije. Rekla sam sebi da se možda samo pretvara da mu se dopadam – da me samo koristi da bi sa mnom spavao, da sam sigurno samo jedna od mnogih. Rekla sam sebi da to ne rade devojke kao što sam ja, a posebno ne sa nekim kao što je on.

Ali odgovor je i dalje bio potvrđan. Uz svaki otkucaj mog srca, čula sam da. I onda sam to naglas rekla, netremice ga gledajući, tako da ne bi bilo greške u mojoj odluci. Toplota, požuda i alkohol na stranu, tačno sam znala šta radim – da

sam napravila neizbrisiv, neopoziv izbor. Znala sam to dok sam osećala kako polako ulazi u mene, oklevajući nekoliko sekundi pre nego što se povukao da stavi kondom i ponovo počne. I znala sam da sam se zauvek promenila.

Ipak, u toj mirnoj, omamljujućoj bezbrižnosti, nisam ni slutila šta će uslediti. Nisam ni sanjala da će to biti išta osim jednog trenutka u vremenu. Priča iz mladosti. Poglavlje iz tog leta. Talas vreline sa početkom, sredinom i konačnim krajem.

3

Kirbi

Zovem se Kirbi Rouz i ja sam usvojena.

Ne želim da ovo zvuči kao ispovest na sastanku Anonimnih alkoholičara, iako ponekad ljudi to tako shvataju, kao da je to nešto zbog čega treba da pruže podršku. Ja samo mislim da su to dve osnovne činjenice o meni. Baš kao što ne možete da odredite trenutak kada ste naučili svoje ime, tako ni ja ne mogu da se setim kada sam prvi put čula priču mojih roditelja o iznenadnom telefonskom pozivu kojim je najavljeno moje rođenje i vesti da ću biti njihova u roku od sedamdeset i dva časa. Trebalo je samo da se odvezu u Čikago (kratko putovanje od južnog dela grada, Sent Luisa, kraja u kome su oboje odrasli i živeli i dalje), potpišu neke papire i pakuju me u bolnici. Trebalo je samo da kažu da.

Bio je 1. april i moja majka je na trenutak pomislila da je reč o šali, dok samu sebe nije uverila da niko ne bi mogao da bude toliko okrutan da zbija takve šale sa parom koji već više od deset godina, gotovo od dana kada su se venčali, pokušava i želi, čeka i moli se da dobije bebu. Moj otac je bio električar, moja mama administrativni pomoćnik u velikoj advokatskoj firmi u gradu, tako da su pristojno zarađivali, ali nisu

mogli da priušte nikakve skupe klinike za lečenje sterilite-ta. Umesto toga, odlučili su se za usvajanje – držeći se prvo domaćih katoličkih agencija, da bi zatim postepeno počeli da se registruju u svakoj organizaciji u bilo kojoj zemlji koja bi možda za njih imala bebu. Kina. Rusija. Kolumbija. Sumnjivi advokati. Nije im bilo bitno; samo su hteli bebu.

I tako, naravno da je moja majka preko telefona uzviknula „da“ pre nego što je išta znala o meni. Zatim, kada se moj otac javio na drugi telefon, gospođa koja je pozvala mirno je saopštila da sam zdrava devojčica teška dva kilograma i osamsto grama, četrdeset osam centimetara dugačka, sa velikim plavim očima i glavom prekrivenom paperjastom kosicom. Rekla je da imam dobar apetit i blagu narav. Nazvala me je „savršenom“ – i rekla im da su oni srećnici koje je agencija izabrala među stotinama parova koji su čekali na usvajanje.

„Čestitam“, rekla je. „Uskoro ćemo se videti.“

Moji roditelji su spustili slušalice, plakali, grlili se, a zatim se smejali kroz još više suza. Onda su požurili u prodavnicu *Bebe smo mi*, kao što se ljudi sjure u samoposluge pre mećave. Kupili su majušnu ružičastu odeću i krevetac i sedište za auto i igračkaka i lutaka više nego što sam ikada mogla da se nadam da ću imati, a onda su došli kući i pretvorili maminu sobu za šivenje u dečju sobu boje lavande i žutu.

Sutradan su se odvezli u Čikago i smestili u hotel u blizini bolnice *Nortwestern memorijal*. Morali su da sačekaju još tri dana da bi me upoznali, ali nijedno od njih nije spavalo duže od po nekoliko minuta, iako su znali da je to poslednji put, pred duži period, da mogu dobro da se odmore. U međuvremenu, razgovarali su o imenima za bebu; majka se odlučno zalagala za njeno devojačko prezime, Kirbi. Moramo prvo da je vidimo, insistirao je otac. Morala sam da izgledam kao Kirbi – kakav god je to izgled bio.

Moj tata obično odatle nastavlja priču i kaže mi kako se posekao dok se brijao, da su mu se ruke tresle toliko da je gotovo dozvolio mojoj mami da vozi do bolnice, što nikada ne čini jer ona grozno vozi. Onda prelazi dalje na papire koje su na brzinu potpisali i na trenutak kada se gospođa iz agencije vratila sa bebom – *sa mnom* – umotanom u ružičasto vuneno ćebence.

„Upoznajte vašu ćerku“, rekla je gospođa i predala me mojim roditeljima. „Draga moja, ovo su Lin i Art Rouz. Tvoji roditelji.“

To je oduvek bio moj omiljeni deo priče. Kada su me prvi put držali u naručju, dugo gledali moje lice, osetili toplinu moga tela na svojim grudima.

„Ima tvoj nos“, našalio se moj tata i onda me proglasio za Kirbi.

Bio je to trenutak, rekli su mi, kada smo postali porodica. Kažu da je to bilo pravo čudo, ništa drugačije od trenutka kada se pojavila Šarlota, moja mala sestra, koja je na njihovo iznenađenje začeta ubrzo pošto su me usvojili. Jedina razlika, kako je to moja majka volela da kaže, bila je ta da je ništa nije bolelo kada je mene upoznala. To je došlo tek kasnije.

Dok sam odrastala, čula sam ovu priču milion puta, zajedno sa svim sentimentalnim porukama o usvajanju, poput one koja je uramljena godinama stajala u mojoj sobi: „Nisi telo moga tela, niti kost moje kosti, ali nekim čudom ipak si moja. Nikada ne zaboravi ni za tren, nisi rasla pod mojim srcem, već u njemu.“ Znala sam koje su slavne ličnosti usvojile bebe, i što je još važnije, ko je bio usvojen: Stiv Džobs, dvojica predsednika, uključujući Bila Klintona (koji je bio u Beloj kući kada sam se ja rodila), dve prve dame, Fejt Hil i Tim Mekgro (koji su, igrom slučaja, bili u braku – zar to